

I. Forslag til Lov om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler og om visse Foranstaltninger vedrørende den danske Valuta, og

II. Forslag til Lov om visse handelspolitiske Foranstaltninger.

ad I. § 1 er enslydende med § 1 i Regeringsforslaget.

I § 2 foreslaas det, at de Forskrifter, som Handelsministeren bemyndiges til at give Nationalbanken angaaende Handel med Valuta og dermed i Forbindelse staaende Forhold, skal godkendes af Rigsdagens Valutaudvalg for derigennem fremtidig at sikre, at ikke blot Hensynet til indre og ydre økonomiske Tilstande varetages, men at der ogsaa sikres ligeligt Hensyn til de forskellige Erhvervs Interesser, hvad der efter Mindretallets Anskuelse ikke hidtil har fundet Sted.

§ 3 er formet med det Formaal at udtrykke Eksportørens Ret til den indtjente fremmede Valuta, samtidig med at det hindres, at den stilles til Raadighed for Udlandet.

Og i § 4 foreslaas det af Hensyn til Nødvendigheden af, at Myndighederne maa besidde Viden om, hvor megen fremmed Valuta der til enhver Tid er til Raadighed, at Omveksling til danske Kroner kun kan finde Sted gennem dertil autoriserede Banker og Vekselerere.

Eksportøren kan saaledes, saa længe han ikke ønsker at omveksle sin fremmede Valuta med danske Kroner, frit disponere over denne.

Da Mindretallet under II foreslaar Importens Frigivelse i alle Tilfælde, hvor ikke Overenskomster med andre Lande lægger afgørende Hindringer i Vejen derfor (jfr. dog II § 6), foreslaar man i § 4, 2det Stykke, for at sikre mod samfundsskadelig Spekulation i den danske Krone og for til enhver Tid at begrænse Valutaefterspørgselen til det absolut fornødne, at ved Salg af fremmed Valuta skal Køberen over for Sælgeren godtgøre, at han med Købet har legitimt Formaal, og at han, hvor Talen er om Vareimport, paa det

paagældende Tidspunkt har Brug for den ønskede Valuta.

ad II. Da de handelspolitiske Foranstaltninger i første Række har Relation til vort Forhold til Udlandet og som Hovedformaal har Eksportens Udvikling paa de bedst mulige Vilkaar og i størst muligt Omfang, foreslaar Mindretallet i § 2 hele dette Omraade (jfr. dog § 6) henlagt under Udenrigsministeren. Trods al god Vilje fra den hidtidige Administrations Side maa det sikkert erkendes, at Mangel paa saglig Viden fra de importbestemmende Faktorer Side i mange Tilfælde har bevirket Indgreb, der i høj Grad har generet Erhvervslivet, først og fremmest Handelen, og vanskeliggjort Eksport uden valutarisk eller handelspolitisk tvingende Nødvendighed. Bortset fra — som foran nævnt —, at bestaaende Overenskomster maa opfyldes, og Mulighed holdes aaben for at nye, hvis det er fornødent, kan afsluttes, bør Importen være fri.

Efter Mindretallets Forslag bliver der derfor mindre Tale om Regulering af Importen end om dennes Fordeling paa Indkøbslande.

Mindretallet foreslaar derfor, at Grundlaget for denne Fordeling tilvejebringes af et af Udenrigsministeren nedsat Erhvervsudvalg, i hvilket alle Erhverv, som skønnes at komme i Betragtning i denne Forbindelse, er forholdsmæssigt repræsenteret, og at Nationalbankens Valutakontor erstattes med et *Importfordelingskontor* (§§ 2 og 3).

Naar det i § 4 kræves, at til al Import er Attest udstedt af fornævnte Kontor fornøden, skyldes dette ikke, at der — undtagen hvor vi er overenskomstmæssigt forpligtet dertil — skal kunne øves Indflydelse paa Importkvantum, men udelukkende Hensynet til, at Importøren altid forud for Udstedelse af Indkøbsordre skal være sikret, at paagældende Varer maa indføres til Danmark fra netop det Land, hvor han ønsker at købe, og at Administrationen kan sikre sig Opfyldelse af Forpligtelser over for andre Lande, som vi af handelspolitiske Grunde har paataget os.